

ת"פ 26686/06/17 - מדינת ישראל נגד יואל שם טוב

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 26686-06-17 מדינת ישראל נ' שם טוב
בפני כבוד השופט דב פולוק

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

יואל שם טוב

הנאשם

הכרעת - דין

הנאשם זכאי.

הנאשם מואשם בעבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין תשל"ז-1977.

על פי כתב האישום, הנאשם איים על המתלונן "אם לא הייתי אחרי ניתוח הייתי בא מביא לך כאפה שובר לך את העצמות אבל אני אשלח לך בערב שני אנשים".

ע"ת 1, מר משה מנור, העיד ששכר דירה מהנאשם כאשר הנאשם גם גר באותו בניין. לדברי מנור, בביתו מצלמה המקליטה אודיו. באמצעות המצלמה העד שמע את הנאשם צורח על אשתו אשר ביקשה מהנאשם להחזיר את פסי ההחלקה על המדרגות. הוא התקשר לאשתו ש"בכתה והייתה מפוחדת" (ע' 5 לפרוטוקול שורה 5). מנור אמר לה שהוא ישוחח עם הנאשם "ואני בא" (שם שורה 6).

מנור התקשר לנאשם והלין בפניו שצעק על אשתו והתייחס לסכנה במדרגות בגלל הסרת פסי ההחלקה. העד שם את השיחה על רמקול וקרא לעובד (ע"ת 2 - ד.פ.) לשמוע את השיחה. לטענת מנור, הנאשם אמר לו בשיחת הטלפון "חכה חכה אם לא הייתי אחרי ניתוח הייתי בא אליך עכשיו ומביא לך שתי סטירות ושובר לך את העצמות" (שם שורות 10 - 11). לדבריו, הנאשם גם אמר לו "אני יואל שם טוב לא פראיר והיום אני שולח שני אנשים לבית" (שם שורות 13 - 14).

לדברי העד, הוא אמר לנאשם שלא יאיים עליו ועל משפחתו ושהוא יגיש תלונה נגדו וילך לעורך דין "במיוחד שניסה (הנאשם - ד.פ.) לפגוע בנו בעקיפין שהוריד את פסי ההחלקה כשאשתי הייתה בהריון בחודש שמיני" (שם שורות 15 - 16). מנור התקשר לאמו וסיפר לה שהנאשם "איים עלינו שישלח לנו אנשים לבית ויפגע במשפחה שלי ובילדים" (שם שורה 19) ושתגיע לדירתם.

העד נסע לביתו יחד עם העובד. הוא עלה לדירתו וניסה להרגיע את אשתו. לדברי העד הוא שלח לנאשם מסרון "יואל שם טוב העברין והלא פראייר אני פה מתי הם באים לתתי לי מכות כמו שאמרת" (שם שורה 22). אמו של העד הגיעה לבית המתלון ואחרי חצי שעה, העד הסיע את העובד הביתה ואמו גם עזבה את הדירה.

בחקירה נגדית אמר העד שההקלטה מהמצלמה לא נשמרה במכשיר (ע' 7 לפרוטוקול שורה 22). הוא אישר שהוא גם צעק והתעצבן בעת השיחה עם הנאשם (ע' 8 לפרוטוקול שורה 1).

ב"כ הנאשם הגישה מסרונים (נ/1) המעידים על היחסים הטובים בין הנאשם ואשתו לבין העד ואשתו, לפחות עד סוף חודש אוקטובר, לפני האירוע נשוא כתב האישום בחודש דצמבר.

הודעת העד במשטרה הוגשה כראיה מטעם ההגנה (נ/2). מנור הלך להגיש תלונה במשטרה למחרת האירוע בצהריים. בהודעתו הוא אמר "אשתי הייתה בהריון והוא צעק עליה על נושא של הפסים במדרגות" (שם שורות 4 - 5). על פי גרסתו בהודעתו, מנור ידע שהנאשם צועק על אשתו מההקלטה במכשיר המצלמה ואישר בשיחת טלפון עם אשתו את דבר הצעקות. "אז התפרצתי בצעקות כלפיו (כלפי הנאשם בשיחת טלפון - ד.פ.). ואמרתי לו שאני אתבע אותו בבית משפט, אמרתי לו שזה לא בסדר שהוא הוציא את הפסים וצעקתי שזה היה חלק מההסכם של השכירות בדירה. אז הוא אמר לי "אם לא הייתי אחרי ניתוח הייתי בא מביא לך כאפה שובר לך את העצמות אבל אשלח לך בערב שני אנשים" (שם שורות 8 - 9).

בחקירה נגדית, ב"כ הנאשם שאלה את העד בקשר להודעתו במשטרה בה ציין שהנאשם יביא לו כאפה והעד השיב שהנאשם אמר "שתי סטירות" (ע' 8 לפרוטוקול שורה 8).

העד נשאל כיצד אמר בהודעתו שאשתו לא ישנה בלילות והיא מפחדת אם מדובר על אירוע שהתרחש רק לפני יום והעד השיב "זה לא משהו שהתחיל היום, הוא (הנאשם - ד.פ.) הוריד את הפסים האלה כדי לפגוע בנו כשאשתי בהריון בחודש שמיני בחורף" (שם שורות 27 - 28). ובהמשך "ש. נחזור לכך- למה אשתך לא ישנה בלילות? ת. כי הרגישה מאוימת שהורידו את פסי ההחלקה וניסו להרוג אותה" (ע' 9 לפרוטוקול שורות 7 - 8).

מנור הכחיש שהוא קילל ואיים כשהגיע לבניין דירתו מעבודה, אך שב ואישר שהוא היה עצבני וכעוס (שם שורה 27).

העד אישר שבערב, אחרי האירוע, הגיע אליו אדם לדירה, מטעמו של הנאשם ולקח מידות לחלון (ע' 11 לפרוטוקול שורות 8 - 9). למחרת, הגיעו אליו לדירה שני אנשים שהתקינו את החלון בדירתו. מנור אישר שלמרות האיום כביכול, הוא לא היה בבית בעת הגעת האנשים לדירתו ושדבר הגעת שני האנשים תואם מראש עם רעייתו (ע' 12 לפרוטוקול שורה 3).

מנור גם אישר שביום האירוע הוא קיבל הודעה מהנאשם וגם מעורך דינו של הנאשם, שהנאשם מפסיק להשכיר לו את הדירה (נ/3). הוא הכחיש שדבר ההודעה היווה את הרקע לטענתו שהנאשם איים עליו (שם שורה 19). העד קיבל הודעה בעל פה על הפסקת השכירות ובערב שלח הגיע עם המכתב מהעורך הדין. לדבריו, "יש לי שתי תינוקות בבית ואשתי עד היום בטיפולים פסיכולוגיים וכשבא שליח ומביא מכתב בלילה" (ע' 13 לפרוטוקול שורות 14 - 15). הוא אישר שידע שהנאשם מפסיק את השכירות עוד לפני שהגיע הביתה באותו יום (שם שורה 25).

לשאלת הסנגורית לגבי הקשר בינו לבין העובד (ע"ת 2 - ד.פ.), מנור אמר שהם חברים, שהוא שוחח עמו יום לפני עדותו ומשיחה עם התובעת אתמול, עולה שהעד לא רוצה להגיע להעיד (ע' 12 לפרוטוקול שורות 27 ו-31 וכן שם שורה 1).

מנור טען שבגלל "האיומים האלה ועד היום אני מפחד וגם אשתי לא במצב שיעזוב אותנו אי פעם" (שם שורות 17 - 18).

העד אישר שהבקשה של העד לצו הרחקה נגד הנאשם ורעייתו נדחתה (נ/4).

מנור נשאל על התביעה הקטנה שהנאשם ורעייתו הגישו נגדו ונגד אשתו בשל שיקים שחזרו וחשבונו של שולמו או בוטלו בתקופת השכירות. בכתב ההגנה (נ/6) עליו חתום הנאשם ואשתו, נכתב בסעיף 2 "התובע (הנאשם - ד.פ.) הינו בן למשפחת סוחרי סמים ועבריינים ידועה והוא מהלך אימים על כל תושבי הר גילה". בתשובה לשאלות הסניגורית השיב מנור שאין לו כל מידע או ידע לבסס את האמור בסעיף 2 לכתב ההגנה (ע' 14 לפרוטוקול שורה 17 - ע' 15 לפרוטוקול שורה 7).

ע"ת 2, יוסי בר איתן, עבד אצל המתלונן (ע"ת 1 - ד.פ.) ועל פי עדותו, התנהלה שיחת טלפון בין המתלונן לבין הנאשם בקשר לדירה, בצעקות ובוויכוחים. המתלונן הפעיל את הרמקול בטלפון ושאל את הנאשם "מה תעשה לי? הנאשם השיב "אם הייתי לידך הייתי אומר לך בדיוק הייתי מביא לך שתי סטירות" ואמר שהוא אחרי ניתוח או משהו כזה. היה משהו בקשר לשני אנשים לבית וכל בנעימות עצבניות לשני הצדדים" (ע' 16 לפרוטוקול שורות 27 - 29). העד אישר שהוא נסע לביתו של המתלונן ושאלו של המתלונן הייתה שם.

בר איתן נשאל מדוע הגיע למסור עדות במשטרה רק ביום 4.5.17 והשיב ש"לא רציתי בכלל להגיע יש דברים שלא רציתי להיכנס אליהם" (ע' 17 לפרוטוקול שורה 12). לענין שליחת שני האנשים אמר "אני אגיד לך את התחביר שאמר, אם בן אדם אומר לך שניה לפני שיביא לך שתי סטירות אני חושב שאפשר להבין לבד מה זה אומר שני אנשים. זה לא כל כך מסובך. אני הייתי מבין את זה ככה" (שם שורות 18 - 19).

בחקירה נגדית אישר העד שהוא החל לשמוע את שיחת הטלפון בין הנאשם לבין מנור, רק מאמצע שיחת הטלפון (ע' 18 שורה 1) ושכל השיחה הייתה צעקות (שם שורה 21). לדברי העד הוא זה שהציע למתלונן לנסוע לביתו כדי לשוחח עם בעל הבית. הם נסעו רק אחרי כמה שעות מפני שהעד עבד (ע' 19 לפרוטוקול שורות 14 - 19).

רס"ר פנחס סרי-לוי, ע"ת 3, ערך מזכר ת/1. המזכר מתייחס להזמנת רעייתו של הנאשם למסור עדות. היא השיבה לפנייה למסור עדות במשטרה, כי לאחר ששוחחה עם עורך דינה, היא איננה מעוניינת במסירת עדות.

עולה מעדותו של השוטר וגם מהודעת התובעת במהלך המשפט (ע' 21 לפרוטוקול שורות 19 - 20) שהפנייה לרעייתו של הנאשם למסור עדות במשטרה, נעשתה לבקשת ראש תביעות ירושלים, סנ"צ יהודה בלבן והתבקשה ביום 18.8.17. יצוין, שכתב האישום הוגש ביום 1.6.17, דהיינו, בעת הפנייה לרעייתו של הנאשם למסור עדות כבר הוגש כתב האישום נגד הנאשם.

אקדים ואומר שלאחר הגשת כתב האישום אין לבקש מאדם, שסביר להניח ישמש כעד הגנה, למסור עדות במשטרה. במקרה דנן, האינטרס של רעיית הנאשם למסור עדות במשטרה היה כדי לשכנע את גורמי התביעה שלא להגיש את כתב האישום. אי גביית עדותה של רעיית הנאשם לפני הגשת כתב אישום היוותה מחדל חקירה (ע' 25 לפרוטוקול שורה 26).

אחרי הגשת כתב האישום, בל למאשימה להזמין את עדי הגנה של נאשם למסור עדות. אין מתפקידם של עדי הגנה

לשתף פעולה עם המאשימה כדי לסייע לה להתכונן לחקירה נגדית של המאשימה נגדם בבית המשפט.

למען הסר ספק, אין בסירובה של רעיית הנאשם למסור עדות במשטרה אחרי הגשת כתב האישום, כדי לפגוע במהימנות עדותה בבית המשפט או לפגוע בכל דרך אחרת במשקל הראייתי של עדותה.

אדרבא. לכאורה לא הייתה כל הצדקה להעיד את רס"ר סרי-לוי על המזכר בבית משפט.

ע"ת 4, רס"ר אוסמה אבו גנב, גבה את אמרת הנאשם (ת/2). באמרתו הנאשם הכחיש שהוא איים על המתלון. לדבריו, הוא חזר הביתה אחרי ניתוח ואשתו של המתלון פנתה אליו בשל נזילה מחלון בדירתה. הנאשם אמר לה שירכיב חלון חדש ואכן חלון חדש הורכב למחרת. באותו מעמד הנאשם הודיע לאשת המתלון, שהוא מפסיק להשכיר להם את הדירה. מכתב מעו"ד בדבר הפסקת השכירות אף נשלח אליהם באותו יום.

המתלון התקשר לרעיית הנאשם והחל לצרוח עליה. רעיית הנאשם העבירה לנאשם את הטלפון והוא אמר למתלון שעליו לדבר בנימוס לאשתו, שהוא אחרי ניתוח והולך לנוח ואינו יכול לשוחח עמו. המתלון הודיע לנאשם שהוא עוזב את העבודה ומיד יגיע. הנאשם הלך לישון ועל פי הדברים שרעייתו סיפרה לו, המתלון הגיע והחל לצרוח ולקלל בחדר המדרגות. רעיית הנאשם פנתה לשוטר הקהילתי, או אז הגיעה אמו של המתלון ומשכה את המתלון בחזרה לדירתו ורעיית הנאשם ביטלה את הקריאה לשוטר הקהילתי (ראה ת/2 שורות 17 - 27).

הנאשם בחר להעיד. הנאשם אמר בחקירה הראשית שהוא הגיע הביתה אחרי ניתוח. כעבור 5 דקות בלבד אשתו של המתלון התקשרה ואמרה שיש נזילה מהחלון. היא לא הסכימה לדחות בואו של הנאשם לבדוק את החלון, למרות שהנאשם אמר לה שהוא רק חזר מניתוח. הנאשם עלה לדירה לבדוק את החלון ומצא שיש נזילה ממש קטנה. הוא אמר לה שיבוא אדם למדוד את החלון ומחר ירכיבו חלון חדש. אשתו של המתלון החלה להתלון על פסים נגד החלקה שחסרים על המדרגות וכן על דברים אחרים לתיקון "כל מיני טיפולים שהיא המציאה וזה היה פשוט מטרד" (ע' 27 לפרוטוקול שורה 1). לעומת זאת, הבחין הנאשם בנזק למשקוף בדירה. הוא הודיע לה שהוא מפסיק את השכירות ובהתאם לחוזה עליהם לעזוב את הדירה בעוד חודשיים. הנאשם ירד חזרה לדירתו. המתלון התקשר לרעיית הנאשם והחל לצרוח עליה. המתלון כעס מאוד שהוא יאלץ לעזוב את הדירה. הנאשם ביקש מרעייתו להעביר לו את הטלפון. הנאשם מכחיש שצרח או איים על המתלון ואמר שלא היה מסוגל לצרוח אחרי הניתוח. אדרבא. לטענתו המתלון אמר לו שיגיע בעוד 10 דקות ויפוצץ לו את הפנים (ע' 28 לפרוטוקול שורה 2). לעניין הטענה שהנאשם איים לשלוח למתלון שני אנשים, הנאשם אמר למתלון "שמחר יגיעו אליך שני אנשים להרכיב חלון כי אני לא מסוגל לבצע את זה כי לא הייתי במצב בריאותי תקין" (ע' 28 לפרוטוקול שורות 11 - 12).

בחקירה נגדית, השיב הנאשם שהדבר שהביאו להודיע על הפסקת השכירות היה חוסר ההתחשבות במצבו הבריאותי של המתלון ואשתו (ראה ע' 33 לפרוטוקול שורות 14 - 16). הוא שב והדגיש שלטענתו לא איים על המתלון "כן אמרתי שיגיעו שני אנשים לתקן את החלון. אני אמרתי שאם לא הייתי אחרי ניתוח אני בעצמי הייתי מתקן את החלון ואשלח לו שני אנשים לתקן וכל עניין הכאפה ושכירת העצמות לא היה (ע' 34 לפרוטוקול שורות 25 - 26). לשאלה איזה אינטרס יש לעד התביעה יוסף להגיד משהו שונה ממה ששמע השיב הנאשם שחבר לעבודה סיפר לו שיוסף והמתלון חברים טובים (ראה ע' 35 לפרוטוקול שורות 12 - 14).

ע"ה 2, רס"ר ניר ניסים, אמר שהוא שוטר קהילתי. הוא אישר שביום האירוע, רעייתו של הנאשם התקשרה אליו בשעה

13:55 (נ/8). היא אמרה ששוכר דירה (המתלון - ד.פ.) משתולל והיא מפחדת ומאוימת. לדברי העד היא הייתה היסטורית (ראה ע' 31 לפרוטוקול שורות 6 - 12).

גברת הילה שם טוב, ע"ה 3, היא רעייתו של הנאשם. היא העידה שתחילה היחסים בינם לבין השוכרים היו תקינים. ביום האירוע, איך שהסיעה את הנאשם הביתה מבית החולים אחרי ניתוח, אשתו של המתלון התקשרה ודרשה שהנאשם יעלה מיד לדירתה הואיל ויש נזילה מהחלון. העדה הסבירה שהנאשם חזר רק עתה מבית החולים אחרי ניתוח אך השוכרת דרשה שהנאשם יעלה לדירה. לאחר שהנאשם חזר מדירת השוכרים הוא סיפר לעדה, שהייתה נזילה של שתי טיפות מים בלבד והשוכרת התחילה להרים עליו קול בקשר למדרגות (הכוונה להעדר פסים נגד החלקה על שלוש מדרגות - ד.פ.). הנאשם אמר לשוכרת שעוד היום ישלח אליהם מכתב מעו"ד, שעליהם לפנות את הדירה בעוד חודשיים. כעבור מספר דקות, המתלון צלצל אל העדה לנייד. היא הפעילה את הרמקול וגם הנאשם שמע את השיחה. המתלון צעק וטען שהנאשם דיבר בצורה לא יפה עם אשתו. הנאשם ביקש ממנו "להוריד את הטונים" והסביר שקשה לו לדבר בגלל הניתוח. המתלון הודיע שיגיע "לפוצץ ליואל" (הנאשם - ד.פ.) את הפרצוף". הנאשם אמר לו שישלח איש מקצוע להתקין חלון נוסף ושעל המתלון ואשתו לפנות את הדירה בעוד חודשיים (ראה ע' 36 לפרוטוקול שורות 5 - 19). הנאשם הלך לנוח.

העדה שלחה לאשת המתלון מסרון בשעה 13:27 (נ/9). בין היתר כתבה "וזה התודה הרבה שלכם??? צעקות, איומים ודיבור מגעיל". כן כתוב שעוד היום יצא מכתב מעו"ד מורדוך ש"תוך 60 יום אתם עוזבים את הדירה".

לדבריה, כעבור רבע שעה שמעה את המתלון מגיע. הוא "זרק את הרכב באמצע הכביש. אני רואה את זה מהמסך של הכניסה לדלת במבואה שלנו והוא מתחיל להשתולל ולקלל אומר "יואל תצא אני אפוצץ לך את הפרצוף, אני אראה לך מי הגבר פה" (ע' 36 לפרוטוקול שורות 30 - 33). העדה הרגישה מאוימת ומפחדת וצלצלה לשוטר הקהילתי. השוטר לא היה ביישוב וייעץ לה לנעול את הדלת. בעת שהעדה עדיין על הקו עם השוטר, אמו של המתלון הגיעה אל המתלון והצליחה להעלות אותו לדירה השכורה. העדה אמרה שהיא לא ראתה שהיה עוד מישהו עם הנאשם.

הילה התקשרה לעורך דין וביקשה שיוציא מכתב על הפסקת השכירות. בערב עלה לדירת השוכרים אדם למדוד את החלון. למחרת אביה ואחיה עלו לדירת השוכרים להתקין את החלון. לדברי העדה היא ביקשה להגיש תלונה נגד המתלון שהוא השתולל ואיים אך חוקרת בתחנת מוריה בשם אהובה אמרה לה "שמשפחת מנור הקדימו אותנו ואני לא יכולה להגיש תלונה" (ע' 38 לפרוטוקול שורות 21 - 22).

לאחר ששמעתי את העדים והתרשמתי מהם ולאחר שעיניתי בחומר הראיות ושקלטתי, החלטתי לזכות את הנאשם.

הגעתי למסקנה שאין לתת אמון בעדותו של המתלון או בעדותו של מר בר איתן.

המתלון הגיע בצהריים, למחרת האירוע, למשטרה ואמר שהנאשם איים "אם לא הייתי אחרי ניתוח הייתי בא מביא לך כאפה". לעומת זאת, העד בר איתן העיד שהנאשם לא השתמש במילה "כאפה" אלא אמר שהוא היה נותן למתלון "שתי סטירות". עדותו של בר איתן נמסרה יותר מחמישה חודשים אחרי האירוע.

ניתן היה לצפות, שהמתלון היה מעיד שהוא זוכר שהנאשם השתמש במילה "כאפה" ולציין שמסר את עדותו סמוך לאירוע, כשזכרנו טרי יותר, להבדיל מהעד בר נתן שמסר את עדותו רק כעבור יותר מחמישה חודשים. אולם, בהגיעו להעיד בבית המשפט, אמר המתלון שהנאשם אמר שיביא לו "שתי סטירות". התרשמתי, שהמתלון שינה את עדותו כדי

להתאימה לעדותו של מר בר איתן במחשבה שהדבר יחזק את גרסתו. למותר לציין שההיפך הוא הנכון.

אדרבא. גם התרשמתי שהמתלון מוכן להשמיץ ולהעליל עלילות על הנאשם, גם כשאין לו שמץ של ראייה לתמוך בדברים וגם שהוא יודע שהדברים אינם נכונים.

(א) בתלונתו (נ/2) אמר שאשתו הייתה בהריון וכי הנאשם צעק עליה, על אף שהיא כבר ילדה.

(ב) בתלונתו (נ/2) אמר שאשתו לא ישנה בלילות (רבים), על אף שהאירוע היה יום לפני כן.

(ג) בדיון של צו ההרחקה (נ/4) טען שקיבל "איומים" (רבים) מהנאשם (ע' 3 שורה 10).

(ד) בדיון של צו ההרחקה (נ/4) טען שהנאשם הוריד את פסי ההחלקה כדי לפגוע בו (שם שורה 12).

(ה) בדיון של צו ההרחקה (נ/4) אמר שהנאשם איים על אשתו, על אף שהוא לא העיד על כך בשום מקום אחר ולא פירט את האיום (שם שורה 13).

(ו) בדיון של צו ההרחקה (נ/4) אמר שכמעט נשרף לו הבית ורמז שהנאשם מאחורי המעשה "לא יודע אם ניסה לעשות משהו שהתפקשש (שם שורות 13 - 14).

(ז) בדיון של צו ההרחקה (נ/4) אמר שיש לו מכה ברכב והוסיף שהוא חושד בנאשם "אני לא מאמין לצירוף מקרים, אני לא אומר שזה הוא, אני אומר יכול להיות" (שם שורות 14 - 15).

(ח) בסעיף 2 לכתב ההגנה לתביעה הקטנה (נ/6) שהגישו הנאשם ואשתו נגדם, כתוב "התובע (הנאשם - ד.פ) הינו בן למשפחת סוחרי סמים ועבריינים ידועה והוא מהלך אימים על כל תושבי הר גילה". כפי שפורט לעיל, המתלון, החתום עם אשתו על כתב ההגנה, הודה שאין לו כל ראייה או כל מידע לתמוך בטענה זו נגד הנאשם.

(ט) בסעיף 4 ל-נ/6 כתוב "כל האיומים" (רבים) "כתוצאה מרצון התובעים לסלק את הנתבעים בטרם חלף מועד תום השכירות" אך על פי המידע בפני בית המשפט ניתן היה להודיע על סיום השכירות בכל עת חודשים מראש.

(י) המתלון טען בעדותו שהנאשם הוריד את הפסים נגד החלקה כניסיון את אשתו "להרוג אותה" (ע' 9 לפרוטוקול שורה 7 - 8).

(יא) המתלון טען שעד היום אשתו בטיפולים פסיכולוגיים בגלל המכתב מעורך הדין שהגיע אליו עם שליח ביום האירוע (ע' 13 לפרוטוקול שורות 14 - 15). למותר לציין שאשתו ידעה על הפסקת השכירות ושעומד להגיע המכתב עוד לפני הגעתו.

המתלון בעדותו אמר שהנאשם אמר לו "אני יואל שם טוב לא פראיר והיום אני שולח שני אנשים לבית". בהמשך ובהתאם המתלון העיד שהוא שלח מסרון "יואל שם טוב העברייני והלא פראיר אני פה מתי הם באים לתת לי מכות כמו שאמרת". אולם, גרסה זאת אינה מופיעה בתלונתו במשטרה או בעדותו של מר בר איתן. המתלון תירץ שאינו יכול להציג את המסרון בגלל בעיה בטלפון.

העד בר איתן התחמק מלהגיע למשטרה למסור עדות במשך חודשים. עיכוב זה מעורר חשש לתיאום גרסאות בינו לבין

המתלונן. העד בר איתן אמר נוסח שונה לאיום. גרסתו אינו תומכת בטענת המתלונן שהנאשם אמר שישבור לו את העצמות.

גם אליבא דגרסת המתלונן ובר איתן, בר איתן שמע את השיחה שלא מתחילתה, דבר שהיה עלול לפגוע בהבנתו את הדברים בקשר לשליחת האנשים, כשהנאשם הסביר שהוא אמר למתלונן שהוא שולח אנשים לתקן את החלון.

אולם, מעבר לכך, יש ספק שבכלל בר איתן שמע את האיום. הוא היסס להגיע למסור עדות. בעדותו אמר שעזב את המקום עם המתלונן רק מספר שעות אחרי שיחת הטלפון עם סיום עבודתו. אולם, גם לפי גרסת המתלונן וגם לפי המסרון של הילה לשוכרת (נ/9) והמסרון של הילה לשוטר הקהילתי (נ/8), ניתן להסיק שהמתלונן נסע מהר הביתה, כשנודע לו שהנאשם הודיע לאשתו על הפסקת השכירות (ע' 5 לפרוטוקול שורה 6).

אין בית המשפט מוכן לסמוך את ידיו על עדותם של המתלונן ובר איתן. על פי הראיות בפניי לא שוכנעתי שהנאשם אמר דבר למתלונן שניתן לראותו כאיום. ההיפך הוא הנכון. יש ראיות שדווקא המתלונן הגיע לבית והשתולל והפחיד את רעייתו של הנאשם. בהקשר זה אציין שגם הנאשם וגם רעייתו עשו על בית המשפט רושם אמין.

אשר על כן הנני מזכה את הנאשם מהעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ז' אב תשע"ח, 19 יולי 2018, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד ניר בינשוטק, הנאשם ובאת כוחו עו"ד טליה רם.